

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2015. gada 25. martā*

Kopējā ārpolitika un drošības politika — Ierobežojoši pasākumi pret Irānu kodolieroču izplatīšanas novēršanai — Līdzekļu iesaldēšana — Pienākums norādīt pamatojumu — Tiesības uz aizstāvību — Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā — Kļūda vērtējumā — Tiesības uz īpašumu — Tiesības uz reputācijas aizsardzību — Samērīgums

Lieta T-563/12

Central Bank of Iran, Teherāna (Irāna), ko pārstāv *M. Lester, barrister*,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *M. Bishop* un *V. Piessevaux*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atcelt, pirmkārt, Padomes 2012. gada 15. oktobra Lēmumu 2012/635/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu (OV L 282, 58. lpp.), ciktāl tajā pēc pārskatīšanas prasītājas nosaukums ir saglabāts Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmuma 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP (OV L 195, 39. lpp.), II pielikumā ietvertajā sarakstā, un, otrkārt, Padomes 2012. gada 15. oktobra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 945/2012, ar kuru īsteno Regulu (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu (OV L 282, 16. lpp.), ciktāl tajā pēc pārskatīšanas prasītājas nosaukums ir saglabāts Padomes 2012. gada 23. marta Regulas (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu un Regulas (ES) Nr. 961/2010 atcelšanu (OV L 88, 1. lpp.) IX pielikumā ietvertajā sarakstā.

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*], tiesneši I. Pelikānova [*I. Pelikánová*] (referente) un E. Buttigieg [*E. Buttigieg*],

sekretārs L. Gžegorčiks [*L. Grzegorzcyk*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 30. septembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

Pret Irānas Islāma Republiku noteiktie ierobežojošie pasākumi

- 1 Šī lieta ir saistīta ar ierobežojošiem pasākumiem, kas noteikti, lai izdarītu spiedienu uz Irānas Islāma Republiku, lai tā izbeigtu savas kodol darbības, kas rada kodolieroču izplatīšanas risku, un kodolieroču nesēju izgatavošanu (turpmāk tekstā – “kodolieroču izplatīšana”).

Ierobežojoši pasākumi pret prasītāju

- 2 Prasītāja *Central Bank of Iran* ir Irānas Islāma Republikas Centrālā banka.
- 3 Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padome 2010. gada 9. jūnijā pieņēma Rezolūciju S/RES/1929 (2010) nolūkā paplašināt ierobežojošo pasākumu, kuri noteikti ar iepriekšējām Drošības padomes Rezolūcijām: 2006. gada 27. decembra Rezolūciju S/RES/1737 (2006), 2007. gada 24. marta Rezolūciju S/RES/1747 (2007) un 2008. gada 3. marta Rezolūciju S/RES/1803 (2008), darbības jomu un ieviest papildu ierobežojošus pasākumus pret Irānu.
- 4 Eiropadome 2010. gada 17. jūnijā pieņēma deklarāciju par Irānas Islāma Republiku, kurā tā uzsvēra savas arvien pieaugošās bažas par Irānas kodolprogrammu, un tā puda gandarījumu par Rezolūcijas S/RES/1929 pieņemšanu. Eiropadome, atgādinot par savu 2009. gada 11. decembra deklarāciju, tostarp aicināja Eiropas Savienības Padomi noteikt ierobežojošus pasākumus Rezolūcijā S/RES/1929 paredzēto pasākumu īstenošanai. Atbilstoši Eiropadomes deklarācijai ierobežojošie pasākumi tostarp bija jāpiemēro citām personām un vienībām papildus tām, kuras sarakstā jau ir iekļāvušas Drošības padome vai Komiteja, kas izveidota saskaņā ar Rezolūcijas S/RES/1737 18. punktu, tomēr piemērojot tādas pašas kritērijus, kādus ir piemērojusi Drošības padome un Komiteja.
- 5 Padome 2011. gada 1. decembrī puda pieaugošas bažas par Irānas Islāma Republikas īstenošas kodolprogrammas raksturu un jo īpaši par secinājumiem saistībā ar Irānas darbībām militāru kodoltehnoloģiju izstrādē, kas ir minēti pēdējā Starptautiskās Atomenerģijas aģentūras (SAEA) ziņojumā. Ņemot vērā šīs bažas un saskaņā ar Eiropadomes 2011. gada 23. oktobra deklarāciju, Padome nolēma paplašināt spēkā esošās sankcijas, ciešā sadarbībā ar starptautiskajiem partneriem izvērtējot iespēju paredzēt papildu pasākumus – tostarp pasākumus, kuru mērķis būtu nopietni ietekmēt Irānas Islāma Republikas finanšu sistēmu.
- 6 Eiropadome 2011. gada 9. decembrī apstiprināja Padomes 2011. gada 1. decembra secinājumus un aicināja Padomi prioritārā kārtā turpināt darbu, lai paplašinātu Eiropas Savienības ierobežojošos pasākumus pret Irānas Islāma Republiku.
- 7 Ar Padomes 2012. gada 23. janvāra Lēmumu 2012/35/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu (OV L 19, 22. lpp.), prasītājas nosaukums tika iekļauts sarakstā, kas ir ietverts Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmuma 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP (OV L 195, 39. lpp.), II pielikumā.
- 8 Līdz ar to ar Padomes 2012. gada 23. janvāra Īstenošanas regulu (ES) Nr. 54/2012, ar kuru īsteno Regulu (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu (OV L 19, 1. lpp.), prasītājas nosaukums tika iekļauts sarakstā, kas ir ietverts Padomes 2010. gada 25. oktobra Regulas

(ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Regulu (EK) Nr. 423/2007 (OV L 281, 1. lpp.), VIII pielikumā. Šī iekļaušana sarakstā stājas spēkā 2012. gada 24. janvārī. Tās sekas tostarp bija tādas, ka tika iesaldēti prasītājas līdzekļi un saimnieciskie resursi.

- 9 Prasītājas iekļaušana iepriekš minētajos sarakstos tika pamatota ar šādu iemeslu:

“Iesaistīta darbībā, lai apietu sankcijas.”

- 10 Ar 2012. gada 24. janvāra vēstuli, ko prasītāja saņēma 2012. gada 6. februārī, Padome to informēja par tās nosaukuma iekļaušanu sarakstos, kuri ir ietverti Lēmuma 2010/413, kurā grozījumi izdarīti ar Lēmumu 2012/35, II pielikumā un Regulas Nr. 961/2010, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Īstenošanas regulu Nr. 54/2012, VIII pielikumā. Lēmuma 2012/35 un Īstenošanas regulas Nr. 54/2012 kopija bija pievienota šīs vēstules pielikumā.
- 11 Pieņemot Padomes 2012. gada 23. marta Regulu (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu un Regulas (ES) Nr. 961/2010 atcelšanu (OV L 88, 1. lpp.), tika atcelta prasītājas nosaukuma iekļaušana Regulas Nr. 961/2010, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Īstenošanas regulu Nr. 54/2012, VIII pielikumā, lai to aizstātu ar tās nosaukuma iekļaušanu – iemeslu, kuri ir identiski tiem, kas ir minēti iepriekš 9. punktā, – sarakstā, kas ietverts Regulas Nr. 267/2012 IX pielikumā (turpmāk tekstā “Regulas Nr. 267/2012 IX pielikumā ietvertais saraksts” un “Lēmuma 2010/413, kurā grozījumi izdarīti ar Lēmumu 2012/35, II pielikumā ietvertais saraksts”, kopā saukti – “strīdīgie saraksti”), tai stājoties spēkā 2012. gada 24. martā.
- 12 Ar 2012. gada 26. marta vēstuli prasītāja noliedza jebkādu viņas pašas iesaistīšanos darbībā, kuru mērķis ir apiet sankcijas, un līdz ar to tā lūdza Padomi pārskatīt tās nosaukuma iekļaušanu Lēmuma 2010/413, kurā grozījumi izdarīti ar Lēmumu 2012/35, II pielikumā un Regulas Nr. 961/2010, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Īstenošanas regulu Nr. 54/2012, VIII pielikumā. Tā turklāt lūdza tai nosūtīt pierādījumus, kuri attaisno šo iekļaušanu sarakstā.
- 13 Ar 2012. gada 2. augusta vēstuli Padome informēja prasītāju par tās nolūku papildināt pamatojumu, kas attaisno tās nosaukuma iekļaušanu strīdīgajos sarakstos, tajā ietverot atsauci uz faktu, ka tā sniedza finanšu atbalstu Irānas valdībai un ka līdz ar to tā ietilpst Lēmuma 2010/413 20. panta c) punkta un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta d) apakšpunkta piemērošanas jomā.
- 14 Ar 2012. gada 7. oktobra vēstuli prasītāja pārmeta Padomei, ka tā nav ievērojusi tai uzlikto pienākumu norādīt pamatojumu. Tā noliedza, ka tā būtu jebkādā veidā iesaistīta darbībā sankciju, kas noteiktas pret Irānas Islāma Republiku, apiešanai vai ka tā sniegtu finanšu atbalstu Irānas valdībai kodolieroču izplatīšanai. Visbeidzot tā vēlreiz lūdza Padomi tās rīcībā nodot pierādījumus, kuri attaisno tās nosaukuma iekļaušanu strīdīgajos sarakstos.
- 15 Prasītājas nosaukuma iekļaušanas Lēmuma 2010/413, kurā grozījumi izdarīti ar Lēmumu 2012/35, II pielikumā ietvertajā sarakstā ar Padomes 2012. gada 15. oktobra Lēmumu 2012/635/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413 (OV L 282, 58. lpp.), pamatojums tika papildināts šādi:
- “Iesaistīta darbībā, lai apietu sankcijas. Sniedz finansiālu atbalstu Irānas valdībai.”
- 16 Līdz ar to Padomes 2012. gada 15. oktobra Īstenošanas regulas (ES) Nr. 945/2012, ar kuru īsteno Regulu (ES) Nr. 267/2012 (OV L 282, 16. lpp.), prasītājas nosaukuma iekļaušanas sarakstā, kas ietverts Regulas Nr. 267/2012 IX pielikumā, pamatojums tika papildināts tā, kā minēts iepriekš 15. punktā.
- 17 Ar 2012. gada 28. novembra vēstuli prasītāja vēlreiz lūdza Padomi tās rīcībā nodot pierādījumus, kuri attaisno tās nosaukuma iekļaušanu strīdīgajos sarakstos.

- 18 Ar 2012. gada 10. decembra vēstuli Padome norādīja prasītājam, ka tās nosaukuma iekļaušana strīdīgajos sarakstos bija pamatota ar dalībvalsts iesniegtu iekļaušanas priekšlikumu, ko nevarēja izpaust konfidencialitātes iemeslu dēļ. Šī priekšlikuma saturs, kāds tas ir nodots Padomei ar pavadvēstuli Nr. 17576/12, kas pievienota 2012. gada 10. decembra vēstulei, bija izteikts šādi:

“[Prasītājas] darbības palīdz apiet pret Irānu starptautiski noteiktās sankcijas.

Šis [ierobežojošais] pasākums[, kas noteikts pret prasītāju,] varētu ievērojami pastiprināt pašlaik pret Irānu vērsto diplomātisko spiedienu”.

- 19 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 12. jūnijā, prasītāja cēla prasību, kuras priekšmets būtībā ir par to, lai atceltu, pirmkārt, Lēmumu 2012/35 un, otrkārt, Regulu Nr. 267/2012, ciktāl ar šiem abiem aktiem pēc pārskatīšanas prasītājas nosaukums ir iekļauts vai saglabāts to pielikumos ietvertajos sarakstos. Šis prasības pieteikums tika reģistrēts ar numuru T-262/12.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 20 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā, izmantojot lietojumprogrammu *e-Curia*, iesniegts 2012. gada 26. decembrī plkst. 20.44, prasītāja cēla šo prasību par to, lai atceltu Lēmumu 2012/635 un Īstenošanas regulu Nr. 945/2012, ciktāl pēc pārskatīšanas tās nosaukums ir saglabāts strīdīgajos sarakstos. Šī prasība tika piešķirta Vispārējās tiesas ceturtajai palātai, jo tajā izskatīšanā atrodas saistītas lietas. Minētās prasības pamatojumam prasītāja ir pievienojusi par valūtas maiņas lietām atbildīgā vadītāja vietnieces R. k-dzes liecību.
- 21 Tajā pašā dienā plkst. 21.19 prasītāja Vispārējās tiesas kancelejā, izmantojot lietojumprogrammu *e-Curia*, iesniedza rakstu par pamatu pielāgošanu lietā T-262/12, lai tie attiektos arī uz Lēmumu 2012/635 un Īstenošanas regulu Nr. 945/2012, ciktāl ar šiem aktiem pēc pārskatīšanas tās nosaukums ir saglabāts strīdīgajos sarakstos. Šajā rakstā tā turklāt lūdza Vispārējo tiesu gadījumā, ja tā lemtu ka “[..] [ar rakstu par pamatu pielāgošanu] grozītais prasības pieteikums ir pieņemams tā pilnībā, [..] apvienot [lietu T-262/12 un šo lietu] vai arī [..] uzskatīt [šos abus prasības pieteikumus] kā vienu vienīgu prasību atcelt tiesību aktu”.
- 22 Ar 2013. gada 16. aprīļa aktu Padome iesniedza savu iebildumu rakstu šajā lietā, kurā tā lūdza prasību atzīt par nepieņemamu *lis pendens* dēļ.
- 23 2013. gada 21. jūnijā prasītāja iesniedza replikas rakstu.
- 24 2013. gada 20. septembrī Padome iesniedza atbildes rakstu uz repliku.
- 25 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs no 2013. gada 23. septembra tika mainīts, tiesnesis referents tika norīkots uz pirmo palātu, kurai līdz ar to tika nodota šī lieta.
- 26 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa nolēma uzsākt mutvārdu procesu un saistībā ar Reglamenta 64. pantā paredzētajiem procesa organizatoriskajiem pasākumiem aicināja lietas dalībniekus atbildēt uz noteiktiem jautājumiem. Prasītāja un Padome izpildīja šo lūgumu noteiktajā termiņā.
- 27 Ar 2014. gada 18. septembra spriedumu *Central Bank of Iran/Padome* (T-262/12, EU:T:2014:777) Vispārējā tiesa atcēla Regulu Nr. 267/2012, ciktāl ar to prasītājas nosaukums ir iekļauts tās IX pielikumā esošajā sarakstā, un noraidīja prasību pārējā daļā. Attiecībā uz prasījumiem atcelt

Lēmumu 2012/635 un Īstenošanas regulu Nr. 945/2012, ciktāl ar šiem aktiem pēc pārskatīšanas prasītājas nosaukums ir saglabāts strīdīgajos sarakstos, prasības noraidīšana ir pamatota ar tās pamatu nepieņemamību *lis pendens* dēļ tāpēc, ka ir iesniegts prasības pieteikums šajā lietā.

- 28 Vispārējā tiesa 2014. gada 30. septembra tiesas sēdē uzklusēja prasītājas un Padomes mutvārdu paskaidrojumus un atbildes uz Vispārējās tiesas mutvārdu jautājumiem. Prasītāja precizēja, ka tās prasījumi par tiesāšanās izdevumiem attiecās vienīgi uz izdevumiem saistībā ar šo lietu, nevis tiem, kuri attiecas uz lietu T-262/12; tas tika ierakstīts tiesas sēdes protokolā.
- 29 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt Lēmumu 2012/635 un Īstenošanas regulu Nr. 945/2012, ciktāl ar šiem aktiem pēc pārskatīšanas prasītājas nosaukums ir saglabāts strīdīgajos sarakstos (turpmāk tekstā – “apstrīdētie akti”);
 - piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 30 Padomes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- galvenokārt prasību noraidīt kā nepieņemamu;
 - pakārtoti prasību noraidīt kā nepamatotu;
 - piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par pieņemamību

Par prasības nepieņemamību *lis pendens* dēļ

- 31 Padome lūdz noraidīt šo prasību kā nepieņemamu *lis pendens* dēļ. Rakstā par prasījumu, kas ietverti prasības pieteikumā lietā T-262/12, pielāgošanu prasītāja jau ir lūgusi atcelt apstrīdētos aktus, izvirzot tos pašus pamatus.
- 32 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība, kas celta pēc citas prasības, kas vērsta pret tiem pašiem lietas dalībniekiem, balstīta uz tiem pašiem pamatiem un vērsta uz tā paša tiesību akta atcelšanu, ir noraidāma kā nepieņemama *lis pendens* dēļ (spriedums, 2013. gada 16. septembris, *De Nicola/EIB*, T-618/11 P, Krājums-CDL, EU:T:2013:479, 98. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumu, 1988. gada 22. septembris, Francija/Parlaments, 358/85 un 51/86, Krājums, EU:C:1988:431, 12. punkts).
- 33 Prasījumu pielāgošana, kas tiesvedības laikā ir izdarīta ar Vispārējās tiesas kancelejā iesniegtu aktu tādos apstākļos kā tajos, kuri attiecas uz lietu T-262/12, ir kvalificējama par procesuālu aktu, kurš, neietekmējot vēlāku Vispārējās tiesas lēmumu par pieņemamību, ir pielīdzināms prasības celšanai ar prasības pieteikumu (rikojums, 2012. gada 21. jūnijs, *Hamas/Padome*, T-531/11, EU:T:2012:317, 16. punkts).
- 34 Šajā lietā prasījumi par tiesību akta atcelšanu, kas ir ietverti rakstā par prasījumu pielāgošanu lietā T-262/12 (iepriekš 21. punkts), un prasījumi, kas ir ietverti prasības pieteikumā šajā lietā (iepriekš 20. punkts), ir starp vieniem un tiem pašiem lietas dalībniekiem, tie balstīti uz tiem pašiem pamatiem

un ir vērsti uz to pašu tiesību aktu atcelšanu, proti, Lēmuma 2012/635 un Īstenošanas regulas Nr. 945/2012 atcelšanu, ciktāl ar tiem pēc pārskatīšanas ir paturēta spēkā prasītājas nosaukuma iekļaušana strīdīgajos sarakstos.

- 35 Pretēji tam, ko apgalvo Padome, kas ir izvirzījusi iebildi par šīs prasības nepieņemamību *lis pendens* dēļ, nevar uzskatīt, ka minētās prasības celšana būtu notikusi pēc raksta iesniegšanas par prasījumu pielāgošanu lietā T-262/12. Tieši otrādi, no iepriekš 20. un 21. punktā minētajiem iesniegšanas laikiem izriet, ka šis raksts ir iesniegts pēc prasības pieteikuma šajā lietā.
- 36 Tādējādi iepriekš 27. punktā minētajā spriedumā *Central Bank of Iran/Padome* (EU:T:2014:777) prasījumi par Lēmuma 2012/635 un Īstenošanas regulas Nr. 945/2012 atcelšanu, ciktāl ar šiem aktiem pēc pārskatīšanas prasītājas nosaukums ir saglabāts strīdīgajos sarakstos, tika noraidīti kā nepieņemami *lis pendens* dēļ tāpēc, ka ir iesniegts prasības pieteikums šajā lietā.
- 37 No tā izriet, ka prasījumi atcelt Lēmumu 2012/635 un Īstenošanas regulu Nr. 945/2012, ciktāl ar šiem aktiem pēc pārskatīšanas prasītājas nosaukums ir saglabāts strīdīgajos sarakstos, nevar tikt noraidīti kā nepieņemami *lis pendens* dēļ.
- 38 Līdz ar to šī Padomes izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida kā nepamatota.

Par iebildi par prasības nepieņemamību saistībā ar to, ka visi tās atbalstam izvirzītie pamati ir balstīti uz prasītājas atsaukšanos uz aizsardzību un garantijām, kas ir saistītas ar pamattiesībām

- 39 Padome apgalvo, ka prasība ir nepieņemama, jo tā ir balstīta uz pamatiem, kuri visi ir pamatoti ar prasītājas atsaukšanos uz aizsardzību un garantijām, kas ir saistītas ar pamattiesībām. Padome apgalvo, ka Irānas Islāma Republikas Centrālā banka ir valsts iestāde un kā tāda tā nevar saņemt ar pamattiesībām saistīto aizsardzību un garantijas, uz ko tā atsaucas Vispārējā tiesā.
- 40 Prasītāja lūdz noraidīt Padomes izvirzīto iebildi par nepieņemamību, jo tai ir tiesības atsaukties uz aizsardzību un garantijām, kas ir saistītas ar pamattiesībām, kā tas ir atzīts iepriekš 27. punktā minētajā spriedumā *Central Bank of Iran/Padome* (EU:T:2014:777).
- 41 Jānorāda, ka pretēji tam, ko apgalvo Padome, visi šīs prasības atbalstam izvirzītie pamati nav balstīti uz prasītājas atsauci uz aizsardzību un garantijām, kas ir saistītas ar pamattiesībām. Piemēram, pirmais pamats ir par kļūdu vērtējumā. Tātad šī iebilde par nepieņemamību nav pamatota ar faktiem.
- 42 Turklāt šī iebilde nav juridiski pamatota, jo saskaņā ar judikatūru jautājums par to, vai prasītajai ir tiesības, uz kurām tā atsaucas saistībā ar otro, trešo un ceturto pamatu, neattiecas uz šo pamatu pieņemamību un tātad uz prasības, kura ar tiem ir pamatota, pieņemamību, bet gan uz šo pamatu pamatotību (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 6. septembris, *Post Bank Iran/Padome*, T-13/11, EU:T:2013:402, 54. punkts).
- 43 Tātad šī Padomes izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida kā nepamatota. Šis noraidījums neietekmē Padomes izvirzīto aizstāvības pamatu par pārbaudi, vai prasītajai ir tiesības atsaukties uz aizsardzību un garantijām, kas saistītas ar pamattiesībām, kura vajadzības gadījumā būs jāveic, izskatot pēc būtības uz šo aizsardzību un garantijām balstītos pamatus, proti, šajā lietā otro, trešo un ceturto pamatu (skat. šajā ziņā turpmāk 51.–100. un 112.–120. punktu).
- 44 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jākonstatē, ka šī prasība ir pilnībā pieņemama.

Par lietas būtību

- 45 Savu prasījumu atcelt apstrīdētos aktus atbalstam prasītāja izvirza četrus pamatus. Pirmais pamats ir par Padomes pieļautu kļūdu vērtējumā, kura apstrīdētajos aktos ir uzskatījusi, ka bija izpildīts viens no Lēmuma 2010/413, kurā grozījumi vispirms izdarīti ar Lēmumu 2012/35 un tad ar Lēmumu 2012/635, 20. pantā (turpmāk tekstā – “Lēmuma 2010/413 20. pants”) un Regulas Nr. 267/2012 23. pantā paredzētajiem kritērijiem personas vai vienības nosaukuma iekļaušanai strīdīgajos sarakstos. Otrais pamats ir par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, jo Padome neesot norādījusi atbilstošus un pietiekamus iemeslus, lai pamatotu apstrīdētos aktus. Trešais pamats ir par tiesību uz aizstāvību un efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu. Ceturtais pamats ir par samērīguma principa, kā arī prasītājas pamattiesību, tostarp tās tiesību uz īpašuma un reputācijas aizsardzību, pārkāpumu.
- 46 Ir jāsāk ar otrā pamata par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu izskatīšanu, pirmkārt, apskatot vispārējo jautājumu par to – pretēji tam, ko apgalvo Padome – vai prasītāja var atsaukties uz aizsardzību un garantijām, kādas izriet no tās minētajām pamattiesībām, un, otrkārt, par to, vai šajā lietā var konstatēt, ka ir noticis tieši pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums.

Par prasītājas tiesībām atsaukties uz aizsardzību un garantijām, kas ir saistītas ar pamattiesībām

- 47 Lietas dalībnieku argumenti jau ir izklāstīti iepriekš 39. un 40. punktā, uz kuriem līdz ar to ir jāizdara atsaucis.
- 48 Lietas dalībnieki neapstrīd, ka prasītāja ir patstāvīga juridiska persona un tātad formāli tā ir no Irānas valsts atsevišķa juridiska persona.
- 49 No iepriekš 27. punktā minētā sprieduma *Central Bank of Iran/Padome* (EU:T:2014:777) 67.–71. punktā ietvertā pamatojuma izriet, ka Savienības tiesībās nav tādas tiesību normas, kas juridiskām personām, kuras ir valdības iestādes vai valstu veidojumi, neļauj atsaukties uz aizsardzību un garantijām, kas izriet no pamattiesībām. Minētās personas tātad var atsaukties uz šīm tiesībām Savienības tiesā, ja vien tās ir saderīgas ar šo personu juridiskās personas statusu (spriedums, 2013. gada 6. septembris, *Bank Melli Iran/Padome*, T-35/10 un T-7/11, Krājums, EU:T:2013:397, 70. punkts).
- 50 No tā izriet, ka prasītāja var atsaukties uz aizsardzību un garantijām, kas izriet no pamattiesībām, uz kurām tā atsauca tostarp saistībā ar otro pamatu.

Par otro pamatu par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

- 51 Prasītāja apgalvo, ka Padome nav ievērojusi no LESD 296. panta izrietošo pienākumu pamatot aktus, kurus tā pieņem, atbilstoši tam, kā šis pienākums ir interpretēts judikatūrā. Apstrīdētajos aktos Padome neesot norādījusi, uz tieši kādu kritēriju, kas ir minēts Lēmuma 2010/413 20. pantā un Regulas Nr. 267/2012 23. pantā, tā esot pamatojusies, lai pēc pārskatīšanas saglabātu tās nosaukumu strīdīgajos sarakstos. Apgalvojumi, atbilstoši kuriem tā esot bijusi “iesaistīta darbībā, lai apietu sankcijas”, un esot “snieg[usi] finanšu atbalstu Irānas valdībai”, esot pārāk plaši un ar tiem netiekot sniegta nekāda veida precīza norāde par to, kas konkrēti tai tiek pārņemti. Šajos apgalvojumos esot aptuveni pārfrāzēti iepriekš minētajās normās minētie kritēriji. Tomēr no judikatūras izrietot, ka tai esot bijis jāpaziņo apstrīdēto aktu īpaši un konkrēti iemesli vienlaikus ar šiem aktiem un šādas paziņošanas neesamību nevarot legalizēt šīs tiesvedības norises laikā. Šajā lietā prasītāja esot darījusi visu, kas vien ir tās spēkos, lai celtu sūdzību par apstrīdētajiem aktiem, pat nezinot precīzus to pieņemšanas iemeslus. Tomēr minētais pamatojums esot tik plašs un neprecīzs, ka tā nevarot citādi atbildēt, kā vien ar vispārīgu noliegumu, kā tas ir izdarīts 2012. gada 26. marta un 7. oktobra vēstulēs vai ar R. k-dzes liecību, kas tātad neatbilda judikatūrā izvirzītajām prasībām. Turklāt Padome neesot izklāstījusi

iemeslus, kuru dēļ tā nav ņēmusi vērā prasītājas paziņojumus, kuri apstiprinot, ka tā nekad neesot bijusi iesaistīta kodolieroču izplatīšanā vai sankciju apiešanā, un kuri vēlāk esot tikuši apstiprināti R. k-dzes liecībā.

- 52 Padome atspēko prasītājas argumentus un prasa noraidīt otro pamatu. Apstrīdēto aktu pamatojums esot tāds, kas ļaujot prasītajai saprast pret viņu pieņemto ierobežojošo pasākumu apmēru, un ar tiem tai tiekot sniegts pietiekami daudz informācijas, lai tā varētu tos lietderīgi apstrīdēt. Šajā lietā pietiktu, ja apstrīdētie akti būtu pietiekami pamatoti, ievērojot vienu no Lēmuma 2010/413 20. pantā un Regulas Nr. 267/2012 23. pantā minētajiem kritērijiem.
- 53 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākuma pamatot nelabvēlīgu aktu, kas ir saistīts ar tiesību uz aizstāvību principa ievērošanu, mērķis, pirmkārt, ir nodrošināt ieinteresētajai personai pietiekamu informāciju, lai tā zinātu, vai akts ir pamatots un vai arī attiecīgajā gadījumā tajā ir pieļautas pretlikumības, kas ļauj apstrīdēt tā spēkā esamību Savienības tiesā, un, otrkārt, ļaut Savienības tiesai veikt kontroli par šī akta likumību (skat. spriedumu, 2012. gada 15. novembris, *Padome/Bamba*, C-417/11 P, Krājums, EU:C:2012:718, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 54 Ar LESD 296. pantu prasītajā pamatojumā skaidri un nepārprotami ir jābūt norādītai aktu sagatavojušās iestādes argumentācijai, lai ļautu ieinteresētajai personai uzzināt veikto pasākumu pamatojumu un kompetentajai tiesai veikt kontroli (skat. spriedumu, *Padome/Bamba*, minēts 53. punktā, EU:C:2012:718, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 55 Attiecībā uz Padomes aktu, ar ko nosaka ierobežojošus pasākumus, tā pamatojumā ir jānorāda īpašie un konkrētie iemesli, kuru dēļ Padome, īstenojot savu rīcības brīvību attiecībā uz novērtējumu, uzskata, ka attiecīgajai personai ir jāpiemēro šādi pasākumi (spriedums *Padome/Bamba*, minēts 53. punktā, EU:C:2012:718, 52. punkts).
- 56 Arī Lēmuma 2010/413 24. panta 3. punktā un Regulas Nr. 267/2012 46. panta 3. punktā Padomei ir uzlikts pienākums noteikt individuālos un īpašos iemeslus ierobežojošiem pasākumiem, kuri ir noteikti saskaņā ar šī paša lēmuma 20. panta 1. punkta b) un c) apakšpunktu un šīs pašas regulas 23. panta 2. un 3. punktu, un darīt tos zināmus attiecīgajām personām un vienībām (šajā ziņā skat. pēc analogijas spriedumu, 2011. gada 16. novembris, *Bank Mellī Iran/Padome*, C-548/09 P, Krājums, EU:C:2011:735, 48. punkts). Saskaņā ar judikatūru Padomei principā ir jāizpilda savs pienākums norādīt pamatojumu ar individuālu paziņojumu, un ar publikāciju *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* vien nepietiek (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 13. septembris, *Makhlouf/Padome*, T-383/11, Krājums, EU:T:2013:431, 47. un 48. punkts; šajā ziņā un pēc analogijas skat. arī spriedumu *Bank Mellī Iran/Padome*, minēts iepriekš, EU:C:2011:735, 52. punkts).
- 57 LESD 296. pantā, kā arī Lēmuma 2010/413 24. panta 3. punktā un Regulas Nr. 267/2012 46. panta 3. punktā prasītais pamatojums ir jāpielāgo tiesību normām, saskaņā ar kurām ir noteikti ierobežojošie pasākumi. Prasība norādīt pamatojumu ir izvērtējama, ievērojot lietas apstākļus, kā arī attiecīgā tiesību akta saturu, norādīto motīvu būtību un akta adresātu vai citu personu, uz kurām tas attiecas tieši un individuāli, iespējamo interesi saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu precizēti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo pamatojuma pietiekamība ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī kontekstu, kā arī visas tiesību normas, ar kurām regulē attiecīgo jomu (skat. spriedumu *Padome/Bamba*, minēts 53. punktā, EU:C:2012:718, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 58 It īpaši nelabvēlīgs akts ir pietiekami pamatots, ja tas ir pieņemts attiecīgajai personai zināmos apstākļos un ļauj tai izprast pret to noteiktā pasākuma piemērošanas jomu (skat. spriedumu *Padome/Bamba*, minēts 53. punktā, EU:C:2012:718, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 59 Šajā lietā no lietas materiāliem izriet, ka apstrīdēto aktu pamatojums ir šāds:

“Iesaistīta darbībās sankciju apiešanai. Sniedz finansiālu atbalstu Irānas valdībai.”

- 60 Netiek apstrīdēts – kā tas izriet no iebildumu raksta 28. un 29. punkta –, ka Padome prasītājam nav paziņojusi nekādu papildu pamatojumu pirms šīs prasības celšanas 2012. gada 26. decembrī.
- 61 Iebildumu raksta 28. punktā Padome ir norādījusi, ka “pamatojumā minētais apstāklis [minēts iepriekš 59. punktā], proti, “[dalība] darbībās, lai apietu sankcijas, atbild[a] diviem [iepriekš minētajiem sarakstā iekļaušanas] kritērijiem”, proti, pirmkārt, kritērijam par “atbalstu”, kas tiek sniegts kodolieroču izplatīšanai, “kā norādīts Regulas [..] Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a) apakšpunktā un Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) apakšpunktā”, un, otrkārt, kritērijam par “atbalstu ierobežojošo pasākumu pārkāpšanai vai to apiešanai”, ko sniedz personai vai vienībai, kuras nosaukums ir iekļauts personu vai vienību sarakstā, uz ko attiecas ierobežojošie pasākumi, kuri ir noteikti pret Irānas Islāma Republiku, “kā norādīts Regulas [..] Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta b) apakšpunktā un Lēmuma [2010/413] 20. panta 1. punkta b) apakšpunktā”.
- 62 Turklāt iebildumu raksta 29. punktā Padome ir norādījusi, ka “papildu pamatojums, kas pievienots ar apstrīdētajiem [aktiem], proti, ka prasītāja “sniedz finansiālu atbalstu Irānas valdībai”, atbild[a] kritērijam, [..] kas ir minēts Regulas [..] Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta d) apakšpunktā un Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta c) apakšpunktā”.
- 63 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a), b) un d) apakšpunktā un Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) un c) apakšpunktā ir definēti alternatīvi kritēriji personas vai vienības nosaukuma iekļaušanai strīdīgajos sarakstos.
- 64 Kā viens no kritērijiem vispirms Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts, ka iesaldē visus līdzekļus un saimnieciskos resursus personām, vienībām un struktūrām, kas ir atzītas par tādām, kas piedalās, ir tieši saistītas vai sniedz atbalstu kodolieroču izplatīšanai, tostarp iesaistoties aizliegtu preču un tehnoloģiju iepirkumos (atbalsta kodolieroču izplatīšanai kritērijs). Turklāt Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta b) apakšpunktā ir noteikts, ka iesaldē visus līdzekļus personām, vienībām un struktūrām, kuras ir palīdzējušas personai, vienībai un struktūrai, kuru nosaukums ir iekļauts ierobežojošo pasākumu adresātu sarakstā, pārkāpt vai apiet šīs pašas regulas vai Lēmuma 2010/413, vai ANO Drošības padomes rezolūciju noteikumus (palīdzības ierobežojošo pasākumu apiešanai kritērijs). Visbeidzot Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta d) apakšpunktā ir noteikts, ka iesaldē visus līdzekļus personām, vienībām un struktūrām, kas ir atzītas par citām personām, vienībām vai struktūrām, vai tādām, kuras ar tām ir saistītas, kas sniedz atbalstu Irānas valdībai, tostarp, kas sniedz materiālu, loģistikas vai finansiālu atbalstu (palīdzības sniegšanas Irānas valdībai kritērijs).
- 65 Līdzīgi, pirmkārt, Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts, ka iesaldē visus līdzekļus un saimnieciskos resursus personām un vienībām, kas ir atzītas par tādām, kas piedalās, ir tieši saistītas vai sniedz atbalstu kodolieroču izplatīšanai, tostarp iesaistoties aizliegtu preču, aprīkojuma, materiālu un tehnoloģiju iepirkumos (atbalsta kodolieroču izplatīšanai kritērijs). Otrkārt, tajā ir noteikts, ka iesaldē visus līdzekļus personām un vienībām, kuras uzskata par tādām, kas ir palīdzējušas personai vai vienībai, kuras nosaukums ir iekļauts pret Irānas Islāma Republiku noteikto ierobežojošo pasākumu adresātu sarakstā, apiet šī Lēmuma 2010/413 vai ANO Drošības padomes rezolūciju noteikumus (palīdzības ierobežojošo pasākumu apiešanai kritērijs). Turklāt Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta c) apakšpunktā tostarp ir noteikts, ka iesaldē visus līdzekļus personām un vienībām, kas sniedz atbalstu Irānas valdībai (palīdzības sniegšanas Irānas valdībai kritērijs).
- 66 Ciktāl iepriekš 63. punktā ir norādīts, ka šādi definētie Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a), b) un d) apakšpunkta un Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) un c) apakšpunkta kritēriji bija alternatīvi, iesākumā ir svarīgi precizēt, cik lielā mērā šajās normās palīdzības sniegšanas Irānas valdībai kritērijs atšķiras no atbalsta kodolieroču izplatīšanai kritērija. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka šis pēdējais minētais kritērijs nozīmē, ka ir jābūt pierādītai tiešai vai netiešai saiknei starp attiecīgās personas vai vienības darbībām un kodolieroču izplatīšanu. Atbalsta Irānas valdībai kritērijs, ar kuru

tiek paplašināta ierobežojošo pasākumu piemērošanas joma tādējādi, lai pastiprinātu uz Irānas Islāma Republiku izdarīto spiedienu, attiecas uz jebkuru attiecīgās personas vai vienības darbību, ar ko pat neatkarīgi no jebkādas pierādītas tiešas vai netiešas saistības ar kodolieroču izplatīšanu tās kvantitatīvās vai kvalitatīvās nozīmības dēļ var veicināt šo izplatīšanu, sniedzot atbalstu Irānas valdībai, kurš izpaužas kā materiāli, finansiāli vai loģistikas resursi vai priekšrocības uz tiem, kuri ļauj turpināt kodolieroču izplatīšanu. Tādējādi ar piemērojamo tiesisko regulējumu tiek prezumēta saistības pastāvēšana starp šāda atbalsta sniegšanu Irānas valdībai un kodolieroču izplatīšanas turpināšanu, un šī regulējuma mērķis ir liegt Irānas valdībai piekļuvi tās ienākumu avotiem, lai to piespiestu pārtraukt tās kodolieroču izplatīšanas programmas attīstību pietiekamu finanšu resursu trūkuma dēļ.

- 67 Tālāk ir jāatgādina, ka papildus tam, ka jānorāda noteiktā pasākuma juridiskais pamats, Padomei uzliktais pienākums norādīt pamatojumu attiecas tieši uz apstākļiem, kuru dēļ var uzskatīt, ka ieinteresēto personu gadījumā ir izpildīts kāds no sarakstā iekļaušanas kritērijiem (šajā ziņā skat. spriedumu, 2009. gada 14. oktobris, *Bank Melli Iran/Padome*, T-390/08, Krājums, EU:T:2009:401, 83. punkts).
- 68 Visbeidzot ir jāatgādina, ka konkrētas tiesību normas nenorādīšana nevar būt būtisks trūkums, ja akta juridisko pamatu var noteikt, balstoties uz citiem tā elementiem. Tomēr šāda skaidra norāde ir obligāti nepieciešama, ja tās trūkuma dēļ ieinteresētajām personām un Savienības tiesai nav skaidrības par konkrētu juridisko pamatu (spriedums, 1987. gada 26. marts, *Komisija/Padome*, 45/86, Krājums, EU:C:1987:163, 9. punkts).
- 69 Tātad ir jāpārbauda, vai apstrīdēto aktu pamatojumā ir minētas tiešas atsauces uz trijiem iepriekš 64. un 65. punktā minētajiem kritērijiem vai vismaz uz vienu no tiem un attiecīgajā gadījumā vai šo pamatojumu var uzskatīt par pietiekamu, lai prasītājam ļautu pārbaudīt apstrīdēto aktu pamatotību, aizstāvēties Vispārējā tiesā un lai šī tiesa varētu veikt savu pārbaudi.
- 70 Iepriekš 59. punktā norādītajā pamatojumā nav tieši minēts, uz kuriem Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punktā un Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētajiem kritērijiem tas attiecas. Tomēr, ciktāl šajā pamatojumā ir minētas “darbības sankciju apiešanai”, to var viegli interpretēt kā tādu, kas saistīts ar kritēriju par palīdzību ierobežojošo pasākumu apiešanai. Turklāt, kā pamatoti ir norādījusi Padome, atsauce šajā pašā pamatojumā uz faktu, ka prasītāja “sniedz finanšu atbalstu Irānas valdībai”, atbilst kritērijam par atbalstu Irānas valdībai, kurš, kā ir konstatēts iepriekš 66. punktā, ir autonomas kritērijs no atbalsta kodolieroču izplatīšanai kritērija.
- 71 Turpretī, ja nav kāda fakta, kas norādītu uz iespējamu prasītājas sniegtu “atbalstu” kodolieroču izplatīšanai vai iespējamu tās “līdzdalību” aizliegtu preču un tehnoloģiju iepirkumos, tad 59. punktā minēto pamatojumu nevar attiecināt, kā to apgalvo Padome, uz kodolieroču izplatīšanas kritēriju.
- 72 Lai gan iebildumu raksta 26.–28. punktā Padome apgalvo, ka prasītājas “atbalsts” kodolieroču izplatīšanai vai aizliegtu preču, aprīkojuma, materiālu un tehnoloģiju iepirkumos “katrā ziņā” izrietot no tās “Irānas valsts iestāžu banķiera” funkcijas, ko [tā] pildot”, ciktāl tā “sniedz bankas pakalpojumus Irānas ministrijām un citām valdības kontrolētām vienībām, tostarp tām, kuras piedalās [kodolieroču izplatīšanā]”, un “tā katrā ziņā ir piedalījies [minētajai izplatīšanai nepieciešamo materiālu un piegāžu] iepirkumos” un “prettiesiskā ieroču un citu materiālu eksportēšanā no Irānas uz citām “negodīgām valstīm”, [kuras var finansēt šādus iepirkumus]”.
- 73 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Padome praktiski atsauca uz apstākļiem, no kuriem zināmā mērā izriet prasītājas darbību saistība ar Irānas Islāma Republikas kodoldarbībām, kurus acīmredzamā veidā nevar izsecināt iepriekš 59. punkta minētajiem kritērijiem un kurus tātad nevar ņemt vērā, lai noteiktu, ar kuru iekļaušanas kritēriju minētais pamatojums ir saistāms.

- 74 Ievērojot iepriekš minētos apsvērumus, ir jākonstatē, ka apstrīdēto aktu pamatojuma pietiekamo raksturu var novērtēt vienīgi attiecībā uz kritēriju par palīdzību ierobežojošo pasākumu apiešanai un atbalsta Irānas valdībai kritēriju, uz kuriem minētajos aktos Padome atsaucas netieši, tomēr nenovēršami.
- 75 Ciktāl apstrīdētie akti ir pamatoti ar kritēriju par atbalstu ierobežojošo pasākumu apiešanai un ciktāl minētajos aktos ir konstatēts, ka prasītāja ir bijusi “iesaistīta darbībās sankciju apiešanai”, to pamatojums ir nepietiekams tajā ziņā, ka prasītāja un Vispārējā tiesa no tā nevar saprast apstākļus, kuru dēļ Padome ir secinājusi, ka prasītājas gadījumā šis kritērijs ir izpildīts, un tātad izdarījusi secinājumu, ka tā varēja pieņemt minētos aktus. Šis pamatojums tik tiešām šķiet tāds, ar kuru vienkārši ir pārformulēts pats kritērijs. Tajā nav ietverts neviens apstāklis, kurā būtu precizēti iemesli, kuru dēļ šis kritērijs ir piemērojams prasītājai. Līdz ar to minētajā pamatojumā nekādi nav precizēti personu vārdi, vienību un struktūru nosaukumi, kuri ir ietverti sarakstā, ar kuru nosaka ierobežojošos pasākumus, kuriem prasītāja būtu sniegusi palīdzību apiet sankcijas, nav minēts šis palīdzības sniegšanas laiks un apstākļi, kā arī veids, kā tā izpaudās. Padome nav minējusi nevienu identificējamu operāciju, ne arī citu īpašu palīdzību. Neesot jebkāda cita veida precizējumiem, šis pamatojums šķiet nepietiekams, lai prasītāja varētu pārbaudīt apstrīdēto aktu pamatotību atbilstoši ierobežojošu pasākumu apiešanas kritērijam, aizstāvēties Vispārējā tiesā un lai šī tiesa varētu veikt savu kontroli (šajā ziņā skat. spriedumu *Central Bank of Iran/Padome*, minēts 27. punktā, EU:T:2014:777, 91. punkts).
- 76 Ir tiesa, ka Padome savos procesuālajos rakstos ir minējusi netiešu apstrīdēto aktu pamatojumu, šajā ziņā norādot, ka prasītājas sniegtā “palīdzība pārkāpt vai apiet ierobežojošos pasākumus” “katrā ziņā” izrietēja no “Irānas valsts iestāžu banķiera” funkcijas, ko [tā] izpildot”. Padome apgalvo, ka, izpildot šīs funkcijas, prasītāja ir “sniegusi [...] bankas pakalpojumus Irānas ministrijām un citām valdības kontrolētām vienībām, tostarp tām, kuras [piedalījās kodolieroču izplatīšanā]”.
- 77 Šajā ziņā tomēr ir jānorāda, ka pamatojums var tikt izteikts netieši ar nosacījumu, ka tas ļauj ieinteresētajām personām noskaidrot iemeslus, kuru dēļ ir noteikti attiecīgie pasākumi, un kompetentajai tiesai sniedz pietiekami daudz informācijas, lai tā varētu veikt savu pārbaudi (šajā ziņā skat. spriedumus, 2004. gada 7. janvāris, *Aalborg Portland u.c./Komisija*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P, Krājums, EU:C:2004:6, 372. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2007. gada 8. februāris, *Groupe Danone/Komisija*, C-3/06 P, Krājums, EU:C:2007:88, 46. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi var ņemt vērā netiešu pamatojumu, ja vien tas ir acīmredzama rakstura gan ieinteresētajām personām, gan kompetentajai tiesai.
- 78 Šajā lietā nav acīmredzams, ka prasītāja kā Irānas Islāma Republikas Centrālā banka būtu katrā ziņā palīdzējusi Irānas valdībai piederīgām personām vai vienībām, kuras šī valdība kontrolē un kuru vārdi būtu iekļauti to personu un vienību sarakstos, kam piemēro pret Irānas Islāma Republiku noteiktos ierobežojošos pasākumus, pārkāpt vai apiet minētos pasākumus, tām sniedzot tādas banku pakalpojumus kā piekļuvi līdzekļiem. Ja ir acīmredzams, ka ar tai uzticētajām funkcijām un pilnvarām prasītāja kā Irānas Islāma Republikas Centrālā banka vispārējā veidā sniedz finanšu atbalstu Irānas valdībai (skat. turpmāk 108. punktu), no tā uzreiz neizriet, ka tā sniedz specifisku šāda veida atbalstu šai valdībai piederīgām personām un vienībām vai personām un vienībām, kuras šī valdība kontrolē, ieskaitot tās, kuru nosaukums ir iekļauts to personu un vienību sarakstā, kurām piemēro ierobežojošos pasākumus, kuri ir noteikti pret Irānas Islāma Republiku.
- 79 Tātad netiešo pamatojumu, uz kuru atsaucas Padome, nevar ņemt vērā, lai novērstu tiešā pamatojuma nepietiekamību attiecībā uz atbalsta ierobežojošo pasākumu apiešanas kritēriju.
- 80 Ciktāl apstrīdētie akti ir balstīti uz atbalsta Irānas valdībai kritēriju, saskaņā ar iepriekš 66. punkta izklāstīto kritēriju ir jāpārbauda, vai Padome ir atsaukusies uz tādām prasītājas darbībām, kuras – kaut arī tām nav tiešas vai netiešas saistības ar kodolieroču izplatīšanu – tomēr var būt labvēlīgas tās attīstībai, sniedzot Irānas valdībai resursus vai priekšrocības, kas ļauj to turpināt.

- 81 Ja attiecībā uz atbalsta Irānas valdībai kritēriju Padomei tādējādi bija jāprecizē un jākonkretizē, kādus resursus vai priekšrocības prasītāja esot sniegusi minētajai valdībai, tad turpreti – pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, – tai nebija pienākuma pamatot apstrīdētos aktus attiecībā uz to, kā šī valdība, iespējams, izmantos šos resursus vai priekšrocības, lai turpinātu kodolieroču izplatīšanu.
- 82 Šajā lietā Padome ir tiešā veidā atsaukusies uz finanšu atbalstu “Irānas valdībai” un sava iebildumu raksta 29. punktā ir apgalvojusi, ka “n[ebija] vajadzības [š]o pamatojumu izklāstīt padziļinātāk, jo [bija] pats par sevi saprotams, ka prasītāja kā Irānas valdības baņķiere sniedz[a] finansu atbalstu šai pašai valdībai”.
- 83 Taisnība, ka apstrīdēto aktu pamatojumā attiecībā uz atbalsta Irānas valdībai kritēriju Padome nav izdarījusi tiešu atsauci uz finanšu pakalpojumiem, kurus prasītāja kā Irānas Islāma Republikas Centrālā banka sniedz Irānas valdībai.
- 84 Tomēr šajā lietā prasītājai bija iespējams saprast, ka Padome atsaucas uz finanšu pakalpojumiem, kurus tā kā Irānas Islāma Republikas Centrālā banka sniedza Irānas valdībai. Turklāt no tās procesuālajiem rakstiem izriet, ka tai tas ir bijis skaidrs. Prasības pieteikuma 23. punktā prasītāja, balstoties uz R. k-dzes liecību, norāda, ka “[Irānas] valdība ir viens no tās klientiem”, tomēr tā šajā ziņā precizē, ka “gandrīz visas centrālās bankas rīkojas kā valdības baņķieres un [ka] tikai šajā ziņā [tās] sniedz “finanšu atbalstu”, vai precīzāk – finanšu pakalpojumus valdībai”. Prasītāja tāpat būtībā ir aizstāvējusies, apgalvojot, tāpat kā 2012. gada 7. oktobra vēstulē (iepriekš 14. punkts), ka tā nav sniegusi finanšu atbalstu nevienai iestādei (tostarp Irānas valdībai), lai finansētu kodolieroču izplatīšanas darbības.
- 85 Fakts, ka Padome šajā lietā nav precizējusi, kādas ir prasītājas kā Irānas Islāma Republikas Centrālās bankas pilnvaras un funkcijas, nav noteicošais, ciktāl tās ir noteiktas publiski pieejamās tiesību normās, kuras tāpat var prezumēt par tādām, kas ir zināmas visiem. Lietas dalībnieku starpā nav strīda par to, ka prasītājas kā Irānas Islāma Republikas Centrālās bankas funkcijas un pilnvaras ir definētas Irānas Islāma Republikas 1972. gada 9. jūlijā apstiprinātajā Monetārā un finanšu likuma II daļas 2. nodaļā, it īpaši minētā likuma 12. un 13. pantā. Tāpat var uzskatīt, ka apstrīdēto aktu pamatojums par to, ka prasītāja “sniedz finanšu atbalstu Irānas valdībai”, netieši, tomēr nepārprotami atsaucas uz prasītājas kā Irānas Islāma Republikas Centrālās bankas funkcijām un pilnvarām, kā tās ir definētas šī likuma 2. nodaļā, it īpaši šī paša likuma 12. un 13. pantā.
- 86 Līdz ar to tādā situācijā kā šajā lietā Padomei nebija pienākuma sniegt īpašu pamatojumu par finanšu pakalpojumiem un tāpat arī par resursiem vai finanšu priekšrocībām, kurus prasītāja kā Irānas Islāma Republikas Centrālā banka esot sniegusi Irānas valdībai.
- 87 Šī iemesla dēļ apstrīdētos aktus var uzskatīt par pietiekami pamatoti, ievērojot judikatūrā izvirzītās prasības attiecībā uz atbalsta sniegšanas Irānas valdībai kritēriju.
- 88 Ciktāl pamatojumā attiecībā uz finanšu atbalstu, kas ir sniegts Irānas valdībai, ir norādīts apstrīdēto aktu autonomi un pietiekami pamatoti un tāpat ciktāl pārējie pamati, kuri ir izvirzīti šo pašu aktu atbalstam, nav pietiekami, lai panāktu apstrīdēto aktu atcelšanu, ir jānoraida otrais pamats par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.
- 89 No iepriekš minētā tomēr izriet, ka vienīgi pamatojumu attiecībā uz finanšu atbalstu, kas ir sniegts Irānas valdībai, ciktāl ar to ir sniegts apstrīdēto aktu autonomi un pietiekami pamatoti, var ņemt vērā, izskatot pārējos šīs prasības pieteikumā izvirzītos pamatus, proti, pirmkārt, trešo pamatu par tiesību uz aizstāvību un efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa pārkāpumu, otrkārt, pirmo pamatu par kļūdu vērtējumā un, treškārt, ceturto pamatu par samērīguma principa un prasītājas pamattiesību pārkāpumu.

Par trešo pamatu attiecībā uz tiesību uz aizstāvību principa un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu

- 90 Prasītāja pārmet Padomei, ka tā, pieņemot apstrīdētos aktus, ir pārkāpusi tiesības uz aizstāvību un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kā tās ir interpretētas judikatūrā, tai nepaziņojot pierādījumus, ar kuriem esot attaisnoti apstrīdētie akti, un tai nedodot iespēju lietderīgi paust savu viedokli par minētajiem pierādījumiem. Šajā lietā pirms apstrīdēto aktu pieņemšanas tai neesot paziņots neviens pierādījums, kas pamato minētos aktus, tas nav darīts pat pēc to pieņemšanas, kaut arī prasītāja esot izteikusi vairākus lūgumus šajā ziņā, tostarp 2012. gada 28. novembra vēstulē (skat. iepriekš 17. punktu). Fakts, ka Padome ir piekritusi dalībvalsts iesniegtam priekšlikumam iekļaut prasītājas vārdu strīdīgajos sarakstos, neietekmējot to, ka tai esot bijis jāpārlicinās par šī priekšlikuma pamatotību, attiecīgajā gadījumā prasot attiecīgajai dalībvalstij tai iesniegt pierādījumus un informāciju, kura pamato šo priekšlikumu. Katrā ziņā Padome nevarot mēģināt novērst šo trūkumu ar pierādījumu minēšanu šīs tiesvedības norises laikā, neaizskarot prasītājas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. No pavadvēstules, kas minēta atsaucē Nr. 17576/12, izrietot, ka Padome neesot pieņēmusi apstrīdētos aktus atbilstoši pierādījumiem, kuri apliecina tās iesaistīšanos kodolieroču izplatīšanā vai sankciju apiešanā, bet tikai pamatojoties uz prettiesisku pamatu, ka ar tās iekļaušanu strīdīgajos sarakstos “varētu ievērojami pastiprināt pašlaik pret Irānu vērsto diplomātisko spiedienu”. Turklāt Padome neesot uzklājusī un ņēmusī vērā tās iesniegtos faktiskos datus.
- 91 Padome atspēko prasītājas argumentus un lūdz noraidīt trešo pamatu ar pamatojumu, ka, pieņemot, ka prasītājai ir tiesības uz aizstāvību, tās ir ievērotas šajā lietā, jo prasītājai ir sniegta informācija par apstrīdētajiem aktiem, tai ir paziņots pietiekami daudz informācijas un pierādījumu, lai tā varētu saprast minēto aktu pamatojumu, un turklāt tai ir bijusi iespēja iesniegt savus apsvērumus par šiem aktiem. Ciktāl prasītāja izvirza iebildumu Padomei, ka tā nav pārbaudījusi pēc dalībvalsts priekšlikuma pieņemto apstrīdēto aktu pamatotību, tas esot iebildums, kas ir saistāms ar cita veida pienākuma, nevis tā, uz kuru ir izdarīta atsauce šajā pamatā, pārkāpumu, un kas tāpat ir jānoraida kā neefektīvs.
- 92 Jāatgādina, ka pamattiesības uz tiesību uz aizstāvību ievērošanu procedūrā pirms ierobežojošu pasākumu noteikšanas ir tieši ietvertas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas, kurai ar LES 6. panta 1. punktu ir atzīts tāds pats juridiskais spēks kā Līgumiem, 41. panta 2. punkta a) apakšpunktā (skat. spriedumu *Makhlouf*/Padome, minēts 56. punktā, EU:T:2013:431, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 93 Tiesību uz aizstāvību ievērošanas princips prasa, pirmkārt, lai pret attiecīgo personu vai vienību izvirzītie pierādījumi, ar kuriem pamatots tai nelabvēlīgs lēmums, tai tiktu paziņoti, otrkārt, ieinteresētajai personai vai vienībai ir jābūt iespējai lietderīgi paust savu viedokli par šiem pierādījumiem (pēc analogijas skat. spriedumu, 2006. gada 12. decembris, *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran*/Padome, T-228/02, EU:T:2006:384, 93. punkts).
- 94 Saistībā ar lēmuma pieņemšanu par personas vārda vai vienības nosaukuma saglabāšanu to personu un vienību sarakstā, kam piemēro ierobežojošus pasākumus, Padomei ir jāievēro šādas personas vai vienības tiesības tikt iepriekš uzklāusītai, ja lēmumā par tās nosaukuma iekļaušanas sarakstā paturēšanu spēkā Padome attiecībā pret to konstatē jaunus apstākļus, proti, apstākļus, kuri nav ietverti sākotnējā lēmumā par tās nosaukuma iekļaušanu šajā sarakstā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 21. decembris, Francija/*People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, Krājums, EU:C:2011:853, 62. punkts, un spriedums *Makhlouf*/Padome, minēts 56. punktā, EU:T:2013:431, 42. un 43. punkts).
- 95 Šajā lietā 2012. gada 2. augustā Padome prasītājai individuāli paziņoja apstrīdēto aktu pamatojumu par to, ka tā “sniedz[a] finansiālu atbalstu Irānas valdībai”. Šo aktu tiesiskums ir jāizvērtē atbilstoši šim pamatojumam, kuru izvēlējās Padome, nevis pamatojumam, kurš ir ietverts pavadvēstulē, kas minēta atsaucē Nr. 17576/12, kura nav pārņemta apstrīdētajos aktos.

- 96 No 87. punkta iepriekš izriet, ka šo pamatojumu varēja uzskatīt par pietiekamu, ievērojot judikatūrā izvirzītās prasības attiecībā uz atbalsta sniegšanas Irānas valdībai kritēriju.
- 97 Turklāt Padomei šajā lietā nebija jāpaziņo prasītajai tādi dokumentāri pierādījumi, uz kuriem bija balstīts šis pamatojums, ciktāl šos pierādījumus, kuri attiecās uz prasītājas kā Irānas Islāma Republikas Centrālās bankas sniegtajiem finanšu pakalpojumiem Irānas valdībai, varēja pieņemt par tādiem, kuri ir zināmi visiem un kuri ir netieši ietverti apstrīdēto aktu pamatojumā attiecībā uz atbalsta Irānas valdībai kritēriju (skat. iepriekš 85. punktu). Citiem vārdiem, Padomei nebija jāpaziņo prasītajai dokumenti, kuros ir precizētas tās kā Irānas Islāma Republikas Centrālās bankas funkcijas un pilnvaras.
- 98 Prasītajai bija iespēja apstrīdēt šo pamatojumu un pierādījumus, uz kuriem tas ir balstīts, vēl pirms apstrīdēto aktu pieņemšanas. Tādējādi 2012. gada 7. oktobra vēstulē tā ir apstrīdējusi, ka tā esot sniegusi finanšu atbalstu jebkādi iestādei (tostarp Irānas valdībai), lai finansētu kodolieroču izplatīšanu. Turklāt tai bija iespēja efektīvi izmantot savas tiesības uz tiesību aizsardzību tiesā, izvirzot iebildi šajā tiesvedībā par to, ka tā “nav finansiāli atbalst[ījusi] valdību vairāk kā jebkura cita centrālā banka pasaulē” un ka “vēl jo mazāk tā snie[dza] apstrīdētajos aktos minēto atbalsta veidu, proti, atbalstu kodolieroču izplatīšanai”.
- 99 Tātad prasītājas tiesības uz aizstāvību, kā arī tās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, pieņemot apstrīdētos aktus, ir ievērotas.
- 100 Līdz ar to ir jānoraida trešais pamats par tiesību uz aizstāvību un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu.

Par pirmo pamatu attiecībā uz kļūdu vērtējumā

- 101 Prasītāja apgalvo, ka Padome ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, paturot spēkā pēc pārskatīšanas tās nosaukumu strīdīgajos sarakstos, kaut gan tā neatbilst materiālajiem kritērijiem, atbilstoši kuriem saskaņā ar Lēmuma 2010/413 20. pantu un Regulas Nr. 267/2012 23. pantu ir atļauta tās nosaukuma ietveršana minētajos sarakstos. Tā kā apstrīdētajos aktos nav sniegti precizējumi, tad neesot iespējams zināt, attiecībā uz kuru kritēriju attiecoties pamatojums, saskaņā ar kuru tā esot “snie[gusi] finanšu atbalstu Irānas valdībai”. Šis apstāklis esot ievērojams šķērslis tās tiesībām vērsties tiesā un šajā ziņā tai radot neapmierinošu un nepiemērotu situāciju. Katrā ziņā Padome esot pieļāvusi kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka minētā lēmuma 20. panta 1. punkta c) apakšpunktā un minētās regulas 23. panta 2. punkta d) apakšpunktā minētais kritērijs, proti, kritērijs par atbalstu Irānas valdībai, bija izpildīts šajā lietā. No Padomes pavadvēstules atsauces Nr. 17576/12, kas ir pievienota 2012. gada 10. decembra vēstulei, izriet, ka patiesais apstrīdēto aktu pamatojums esot bijis tāds, ka tās nosaukuma iekļaušana strīdīgajos sarakstos “varētu ievērojami pastiprināt pašlaik pret Irānu vērsto diplomātisko spiedienu”. Nekas neliecinot, ka apstrīdēto aktu pieņemšanas laikā Padome esot ņēmusi vērā pamatojumu, atbilstoši kuram tā esot sniegusi atbalstu Irānas valdībai, tādējādi saskaņā ar judikatūru šim pamatojumam neesot nozīmes minēto aktu attaisnošanai. Katrā ziņā apgalvojums vien, ka tā esot sniegusi noteikta veida pakalpojumus valdībai, nesniedzot pierādījumus par saikni starp šiem pakalpojumiem un kodolieroču izplatīšanu, esot nepietiekams, lai pamatotu apstrīdētos aktus saskaņā ar judikatūru.
- 102 Padome atspēko prasītājas argumentāciju un lūdz noraidīt pirmo pamatu, jo tā neesot pieļāvusi nekādu kļūdu vērtējumā tādēļ, ka prasītājas gadījumā bija izpildīti Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta b) un c) apakšpunktā un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta a), b) un d) apakšpunktā ietvertie materiālie kritēriji. Papildu pamatojums, kas ir ticis pievienots ar apstrīdētajiem aktiem, proti, ka prasītāja “sniedz finanšu atbalstu Irānas valdībai”, atbilstot minētā lēmuma 20. panta 1. punkta c) apakšpunktā un minētās regulas 23. panta 2. punkta d) apakšpunktā ietvertajam kritērijam par

atbalstu Irānas valdībai. Šo pamatojumu neesot vajadzības izklāstīt plašāk, jo esot acīmredzams, ka prasītāja kā Irānas valdības baņķiere sniedzot finansiālu atbalstu šai valdībai. Šo pamatojumu esot vajadzējis ņemt vērā, jo apstrīdētajos aktos tas esot minēts tiešā veidā.

103 Kā izriet no 89. un 95. punkta iepriekš, attiecībā uz šī pamata pārbaudi minēto aktu tiesiskums ir jāpārbauda un saistībā ar pirmo pamatu jānoskaidro, vai šajos aktos ir pieļauta kļūda vērtējumā par kritērija par atbalstu Irānas valdībai, kurš ir ietverts Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta c) apakšpunktā un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta d) apakšpunktā, piemērojamību, tieši ņemot vērā pamatojumu par to, ka prasītāja “snie[dza] finanšu atbalstu Irānas valdībai”, nevis ņemot vērā pamatojumu, kas ir ietverts Padomes pavadvēstules atsaucē Nr. 17576/12.

104 Iepriekš 85. punktā minēto iemeslu dēļ vērtējumā par šī pamatojuma pamatotību var ņemt vērā prasītājas kā Irānas Islāma Republikas Centrālās bankas funkcijas un pilnvaras, kā tās ir definētas Irānas Islāma Republikas Monetārā un finanšu likuma II daļas 2. nodaļā par “Bank Markazi Iran” “funkcijām un pilnvarām”, it īpaši minētā likuma 12. un 13. pantā.

105 No Irānas Islāma Republikas Monetārā un finanšu likuma 12. panta izriet, ka:

“*Bank Markazi Iran* kā valdības baņķiere veic šādas funkcijas:

- a) ministriju, valdības struktūru, ar valdību saistīto struktūru, valsts uzņēmumu un pašvaldību, kā arī to organizāciju, kurām vairāk nekā puse kapitāldaļu ir ministriju, valdības struktūru, ar valdību saistīto struktūru, valsts un pašvaldību uzņēmumu īpašumā, kontu apkalpošana, kā arī visu šo struktūru bankas darījumu apkalpošana Irānā un ārvalstīs;
- b) visu veidu valsts obligāciju un valsts kases parādzīmju pārdošana un pamatparāda un ar to saistīto procentu atmaksāšana, rīkojoties kā valdības pārstāvei, ar tiesībām deleģēt šīs pilnvaras fiziskām personām vai citām struktūrām;

[..]

- e) nolīgumu par naudas saistību maksājumiem slēgšana, lai izpildītu monetāros, finanšu un komerciālos nolīgumus, kas noslēgti starp valdību un ārvalstīm.”

106 Irānas Islāma Republikas Monetārā un finanšu likuma 13. pantā turklāt ir noteikts:

“*Bank Markazi Iran* ir piešķirtas šādas pilnvaras:

1. izsniegt aizdevumus ministrijām un valdības struktūrām ar nosacījumu, ka ir saņemta atļauja saskaņā ar likumu;
2. garantēt valdības, ministriju un valdības struktūru uzņemtās saistības ar nosacījumu, ka ir saņemta atļauja saskaņā ar likumu;
3. valsts uzņēmumiem un pašvaldībām, kā arī ar valdību vai pašvaldībām saistītām struktūrām izsniegt aizdevumus un kredītus un galvojumus par izsniegtajiem aizdevumiem un kredītiem, par tiem saņemot pienācīgu nodrošinājumu;

[..]

5. pirkt un pārdot valsts kases parādzīmes un valsts obligācijas, kā arī citu valstu vai akreditētu starptautisko finanšu organizāciju izdotas obligācijas [..],”

- 107 No šīm tiesību normām izriet, ka prasītājas funkcijās ietilpst apkalpot Irānas valdības kontus, kā arī slēgt un izpildīt finanšu darījumus šīs valdības vārdā un labā, tai izsniegt aizdevumus un kredītus, garantēt tās uzņemtās saistības un pirkt vai pārdot tās emitētās obligācijas.
- 108 Ir acīmredzams, ka ar savām Irānas Islāma Republikas Centrālās bankas funkcijām un pilnvarām, kā tās ir definētas Irānas Islāma Republikas Monetārā un finanšu likuma II daļas 2. nodaļā, it īpaši minētā likuma 12. un 13. pantā, prasītāja sniedz Irānas valdībai finanšu pakalpojums, kuri to kvantitatīvās vai kvalitatīvās nozīmības dēļ var veicināt kodolieroču izplatīšanu, sniedzot atbalstu šai valdībai, kurš izpaužas kā materiāli, finansiāli vai loģistikas resursi vai priekšrocības uz tiem, kuri tai ļauj turpināt minēto izplatīšanu.
- 109 Ir tiesa, ka prasītāja pirmoreiz tiesas sēdē ir apgalvojusi, ka tās pilnvaras izsniegt aizdevumus vai kredītus vai galvojumus valdībai bija pakārtotas tādiem nosacījumiem kā, piemēram, atļaujas saskaņā ar likumu saņemšana, kuri nekad nebija izpildīti attiecīgajā laikposmā, tādējādi tā nav ne īstenojusi šīs pilnvaras, ne arī praksē piešķirusi jebkādus finanšu resursus vai priekšrocības Irānas valdībai. Tomēr prasītājai, kura šādi izvirza aizstāvības pamatu, lai relativizētu tai ar likumu piešķirto pilnvaru sekas, ir jāpierāda fakti, kurus tā izvirza šī pamata atbalstam. Šajā lietā prasītāja nav iesniegusi šāda veida pierādījumus. Katrā ziņā prasītājas izvirzītais aizstāvības pamats nav piemērojams visiem tās kā Irānas Islāma Republikas Centrālās bankas sniegtajiem finanšu pakalpojumiem Irānas valdībai, piemēram, kontu apkalpošanai, finanšu darījumu izpildei un noslēgšanai vai obligāciju pirkšanai un pārdošanai. Turklāt, lai arī prasītāja ir apstrīdējusi, ka tā nodod pati savus finanšu līdzekļus Irānas valdības rīcībā, tā nekad nav noliegusi, ka tā tai sniedz finanšu pakalpojumus tāpat kā jebkuras valsts centrālā banka veic šādus pakalpojumus minētās valsts valdībai. Šādi pakalpojumi to kvantitatīvās vai kvalitatīvās nozīmības dēļ var sniegt atbalstu Irānas valdībai, tai ļaujot turpināt kodolieroču izplatīšanu.
- 110 Tādējādi Padomei bija pamats secināt, ka prasītāja “snie[dza] finanšu atbalstu Irānas valdībai”, līdz ar to Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punkta c) apakšpunktā un Regulas Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta d) apakšpunktā ietvertais kritērijs par atbalstu Irānas valdībai, kā tas ir interpretēts iepriekš 66. punktā, šajā lietā bija izpildīts.
- 111 Līdz ar to ir jānoraida pirmais pamats par kļūdu vērtējumā.

Par ceturto pamatu attiecībā uz samērīguma principa, kā arī prasītājas pamattiesību, it īpaši tās tiesību uz īpašuma un reputācijas aizsardzību, pārkāpumu

- 112 Prasītāja izvirza iebildumu, ka Padome ar apstrīdētajiem aktiem ir pārkāpusi tās tiesības uz īpašumu un tās tiesības uz reputācijas aizsardzību, kā arī samērīguma principu, ciktāl katrā ziņā ar apstrīdētajiem aktiem ir nevajadzīgi un nesamērīgi aizskarts tās īpašums un tās reputācija. Šajā lietā ar apstrīdētajiem aktiem esot radītas ievērojamas sekas tās īpašumam un reputācijai, kā arī šajā lietā attiecībā uz tās kā Irānas Islāma Republikas Centrālās bankas darbībām uz visu Irānas tautu kopumā, kā to apliecina R. k-dzes liecība. Šie akti tāpat esot pieņemti pretrunā Savienības publiskajiem paziņojumiem, kuros ir norādīts, ka ierobežojošie pasākumi neattiecoties uz Irānas tautu. Apstrīdētie akti neesot pamatoti ar pierādījumu par saikni, kāda pastāv starp prasītāju un kodolieroču izplatīšanu, bet vienīgi ar apstākli, ka tās nosaukuma iekļaušana strīdīgajos sarakstos “varētu ievērojami pastiprināt pašlaik pret Irānu vērsto diplomātisko spiedienu”. Šāds pamatojums esot pārāk vispārīgs un tas neatbilstot ar Savienības tiesisko regulējumu, ar kuru nosaka ierobežojošus pasākumus pret Irānas Islāma Republiku, deklarētajam mērķim, proti, cīnīties pret kodolieroču izplatīšanu, it īpaši novērst tās finansēšanu. Apstrīdēto aktu pamatojums esot pārāk vispārīgs un plašs, lai to varētu efektīvi apstrīdēt. Prasītājas rīcībā tādējādi neesot neviena efektīva līdzekļa, lai panāktu tās nosaukuma svītrošanu no strīdīgajiem sarakstiem. Ar apstrīdētajiem aktiem līdz ar to esot pārkāpti arī tiesiskās noteiktības un paredzamības principi.

- 113 Padome atspēko prasītājas argumentus un lūdz noraidīt ceturto pamatu kā nepamatotu. Prasītājas pamatbrīvībām un pamattiesībām noteiktais ierobežojums esot attaisnots ar likumīgu mērķi izbeigt kodolieroču izplatīšanu un tās finansēšanu, kas savukārt ietilpstot vispārējā mērķi saglabāt starptautisko mieru un drošību, kuru Vispārējā tiesa jau ir atzinusi kā sabiedrības interešu mērķi, ko ir izvirzījusi Savienība. Apstrīdētie akti esot piemērojami tikai mazai prasītājas līdzekļu daļai, kuri galvenokārt atrodies Irānā vai Savienībai trešajās valstīs. Turklāt Lēmuma 2010/413, kurā grozījumi izdarīti vispirms ar Lēmumu 2012/35 un vēlāk ar Lēmumu 2012/635, 20. panta 3.–4.a, 6. un 7. punktā un Regulas Nr. 267/2012 24.–27. un 28. pantā esot paredzēts atbrīvot iesaldētos līdzekļus zināmu izdevumu segšanai. Šie izņēmumi, no kuriem daži attiecas īpaši uz prasītāju, būtiski mazinot pret to pieņemto sankciju sekas.
- 114 Saskaņā ar samērīguma principu, kas ir viens no vispārējiem Savienības tiesību principiem, saimnieciskas darbības aizlieguma likumīgums ir pakļauts nosacījumam, ka aizlieguma pasākumiem jābūt piemērotiem un nepieciešamiem, lai sasniegtu mērķus, ko ar attiecīgo tiesisko regulējumu likumīgi mēģina sasniegt, ņemot vērā, ka, ja ir izvēle starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, jāizmanto vismazāk apgrūtinošais un ka radītās neērtības nedrīkst būt nesamērīgas attiecībā pret izvirzītajiem mērķiem (skat. spriedumu *Bank Melli Iran/Padome*, minēts 49. punktā, EU:T:2013:397, 179. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 115 Turklāt no judikatūras izriet, ka pamattiesības, uz kurām atsaucas prasītāja, proti, tiesības uz īpašumu un reputāciju, nav absolūtas prerogatīvas un to īstenošanā var tikt noteikti ierobežojumi, ko attaisno ar Savienības izvirzītu vispārējo interešu mērķi. Jebkurš ekonomiska vai finansiāla rakstura ierobežojošs pasākums pats par sevi rada sekas, kas skar personas vai vienības, pret kuru tās ir noteiktas, tiesības uz īpašumu un reputāciju, tādējādi tai radot kaitējumu. Attiecīgo ierobežojošo pasākumu mērķu nozīmīgums tomēr ir tāds, ar kuru var attaisnot negatīvās sekas, pat ja tās ir ievērojamas, skartajām personām vai vienībām (šajā ziņā skat. spriedumu, 2009. gada 9. jūlijs, *Melli Bank/Padome*, T-246/08 un T-332/08, Krājums, EU:T:2009:266, 111. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 116 Šajā lietā no 88., 100. un 110. punkta iepriekš izriet, ka, ciktāl apstrīdētie akti ir pamatoti ar atbalsta Irānas valdībai kritēriju, tajos nav pieļauts nekāda veida būtisku procedūras noteikumu pārkāpums, ne arī kļūda vērtējumā, kas pamatotu to atcelšanu.
- 117 Tālāk no 66. punkta iepriekš izriet, ka apstrīdētie akti, ciktāl tie ir pamatoti ar atbalsta Irānas valdībai kritēriju, ir attaisnoti ar vispārējo interešu mērķi, kas izpaužas tā, ka Irānas valdībai tiek liegta pieeja jebkādiem finanšu resursiem vai priekšrocībām, kuras tai ļautu turpināt kodolieroču izplatīšanu neatkarīgi no fakta, vai personas vai vienības, kuras tai sniedz šos resursus vai priekšrocības, pašas sniedz atbalstu minētajai izplatīšanai.
- 118 Visbeidzot attiecībā uz prasītājai nodarītajiem zaudējumiem ir tiesa, ka ar apstrīdētajiem aktiem ir ievērojami ierobežotas tās tiesības uz īpašumu, jo tā nevar ne izmantot tai piederošos līdzekļus, kuri atrodas Savienības teritorijā vai kuri atrodas pie Savienības dalībvalstu pilsoņiem, ne arī veikt tai piederošu līdzekļu pārskaitījumus uz Savienību, izņemot, ja tiek saņemtas īpašas atļaujas. Tāpat apstrīdētie akti rada būtisku kaitējumu prasītājas reputācijai, ievērojot, ka pret to noteiktie ierobežojošie pasākumi var izraisīt zināmu neuzticēšanos pret to no tās partneru vai klientu puses.
- 119 Tomēr ar apstrīdētajiem aktiem prasītājai radītās neērtības nav nesamērīgas, salīdzinot ar mērķa saglabāt starptautisko mieru un drošību nozīmi, kurš ir izvirzīts ar šiem aktiem. Tas tā vēl jo vairāk ir šajā lietā, jo, pirmkārt, apstrīdētie akti esot piemērojami tikai vienai prasītājas līdzekļu daļai. Otrkārt, Lēmuma 2010/413, kurā grozījumi izdarīti vispirms ar Lēmumu 2012/35 un vēlāk ar Lēmumu 2012/635, 20. panta 3.–4.a, 6. un 7. punktā un Regulas Nr. 267/2012 24.–27. un 28. pantā ir paredzēts atbrīvot iesaldētos prasītājas līdzekļus, lai tā varētu segt zināmus izdevumus, tostarp tos, kuri tiek uzskatīti par svarīgiem, kā arī lai tā varētu sniegt skaidras naudas līdzekļus finanšu vai kredītiestādēm starptautisko darījumu finansēšanai, kā arī lai tā varētu izpildīt no zināmiem

komercīgumiem izrietošās saistības. Visbeidzot ir jāievēro, ka Padome neapgalvo, ka prasītāja pati ir iesaistīta kodolieroču izplatīšanā. Tātad tā personiski nav saistīta ar darbībām, kuras rada risku starptautiskajam mieram un drošībai, un šī iemesla dēļ pret prasītāju radusies neuzticība esot mazāka.

120 Šādos apstākļos ir jānoraida ceturtais pamats par samērīguma principa, kā arī prasītājas pamattiesību, it īpaši tās tiesību uz īpašuma un reputācijas aizsardzību, pārkāpumu.

121 Līdz ar to prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

122 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Padomes prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) ***Central Bank of Iran* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 25. martā.

[Paraksti]